Leadershipul între creație și nuanțele gândirii

On Septembrie 14, 2016

Nicio creație nu poate merge mai departe, dacă nu are perspectivele unei înnoiri a receptării critice moderne și necondiționate.

Eisenstein continuă colaborarea cu Prokofiev. Compozitorul lucrase și el intens încă de la Alma-Ata. Primul lucru pe care îl ceruse Eisenstein compozitorului era muzica pentru secvența "Jurământul opricinilor", secvența pe care o dorea filmată - suntem încă la Alma-Ata - pe baza muzicii.

Eisenstein încă nu concretizează felul în care trebuie construită secvența. Muzica lui Prokofiev nu-i place. Compozitorul se aprinde și declară că nu va mai scrie muzică fără "fițuici", adică fără desene, căci numai astfel poate urmări toate nuanțele gândirii regizorului. Eisenstein îi face o serie de schițe, pe baza cărora Prokofiev scrie un nou "Jurământ".

*Apoi compozitorul scrie cântecul doicii "Ocean mare", iar după aceea cântecul de leagăn pe care Staritkaia îl cântă fiului ei ucis, lui Vladimir. Acum intențiile regizorului îi sunt atât de clare compozitorului, încât Serafina Birman constată ușurința cu care ea poate filma scena datorită faptului că Prokofiev a ghicit, a înțeles ce se întâmplă în sufletul zbuciumat al Eufrosinei Staritkaia. **

Leadership: Reușești să concretizezi felul în care trebuie construită o secvență de deschidere spre universul creației dintr-un puternic cadru al reciprocității, prin intermediul relației dintre „margine" și „necuprins"?

Nu vei reuși să stabilești o afinitate față de un domeniu, numărându-te totodată printre precursorii unei întregi dezvoltări care apropie analiza unor puncte de vedere diferite de fundamentarea unei concepții unitare asupra a ceea ce înseamnă „compoziție artistică", ca regulă de bază pentru evoluția ideilor, dacă nu concretizezi felul în care se realizează transmiterea lor.

Secvența nu reprezintă doar un șir de imagini sau de scene dintr-un film, care formează un anumit episod. Ci mai mult decât atât, ea este o rezultantă a compoziției unui proiect în echipă, în funcție de toanele și imaginația fiecăruia. Reprezintă un șir ordonat de operațiuni de bază efectuate asupra unei zone de utilizare a rezultatelor pentru satisfacerea unei anumite relații între ceea ce se numește „margine" și „necuprins".

Marginea este ceea ce se întâmplă "offline": nu ai putere de decizie, dar contribui indirect prin sfaturi și recomandări profesioniste, sugestii și intuiții. Necuprinsul, direct legat de montajul unei interpretări a diferitelor experiențe sau viziuni, este un catalizator de explorare a unei linii de gândire neîntrerupte. Altfel spus, regizorul trebuie să fie umbra compozitorului, iar compozitorul trebuie să fie soarele unei noi realități ce răsare deasupra orizontului artistic.

Ca să înțelegi mai bine o personalitate artistică, trebuie să dobândești o altă deschidere asupra creației sale artistice.

Combinația dintre un fundament al cunoașterii, situat înăuntrul unui concept dat, și o cauză eficientă externă, de alăturare a unei gândiri reprezentative, are loc atunci numai când părțile contribuabile la dezvoltarea proiectului își intensifică acțiunile de urmărire a scopurilor lor. Asta înseamnă să saluți inițiativa de a determina un anumit înțeles printr-o observare din

exterior. Ceea ce în leadership se numește să întărești perspectivele de extindere a viziunii printr-un „like” la opinia celorlalți.

O prietenă a scris pe facebook cu ceva timp în urmă: *„ Inventează ceea ce nu există... pentru că ceea ce există aparține tuturor. ”* Un regizor își sporește pregnanța autenticității prin capacitatea de a da oricărui lucru din jur o altă conotație, o importanță suplimentară, o vibrație mai înaltă, încât realitatea pe care o transformă în spectacol să pluseze farmec prin contrastul dintre "formă și fond", dintre „margine și necuprins”.

Din păcate nicio creație nu poate merge mai departe fără existența unei evaluări de impact externe, dacă nu are perspectivele unei înnoiri a receptării critice moderne și necondiționate. Capacitatea de creație merge mâna în mână cu evaluărea realității din prisma valorii intrinseci a lucrurilor scoase în evidență, ceea ce face din existența externă rodul unei perspective de impact asupra receptării "înnoirii" realității din prisma capacității de idealizare a relației dintre Ego și Totul din Jur.

Leadershipul este ceea ce se întâmplă în sufletul regizorului atunci când personajele sale sunt redate prin prisma echivalenței dintre reproducerea realității cu o obiectivitate perfectă (sub toate aspectele sale) și altă variantă a realității, "așa cum este ea în autonomia ființei lui".

Leadershipul între creație și nuanțele gândirii se face vizibil numai în prezența unei originalități confruntate cu criterii de evaluare care permit un anumit grad de implicare, și totodată în măsură să genereze un sentiment de recunoștință și împlinire.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-intre-creatie-si-nuantele-gandirii.html